

Estructures d'estat

written by Ferran Pujol Benlloch | 28 de febrer de 2020

Un estat, una república no és res sense la seva gent. Dit des d'una altra perspectiva: la societat i la gent que la compon ho és tot. Les estructures que conformen un sistema de govern tenen els trets diferencials que corresponen a la morfologia social respectiva.

Quan destaquem que Suècia, Alemanya, França, Itàlia, etc. són d'una determinada manera de ser o de funcionar, ens referim a com veiem la seva societat i la seva gent. Òbviament, podem estar influenciats pels prejudicis i/o estereotips fixats.

Per tant, parlar d'estructures d'estat catalanes vol dir que ens hem de poder reconèixer en aquests models que pretenem crear, modificar, etc. Si no ens sentim arrelats a la forma de vida espanyola, no podem imitar estructures castellanes.

És en aquest punt que ens cal fer un veritable debat de com organitzem l'educació de les noves generacions i per fer-ho ens cal definir un marc ètic elemental.

Quins models volem reivindicar als nostres fills o joves? Volem mostrar el camí de l'èxit mitjançant *reallity show* o volem mostrar emprenedors que han assolit els seus objectius? En funció de la resposta podem crear un tipus d'escola o un altre. Però també ens ajudarà a definir quin model de televisió pública volem.

Fixar-nos en estats que tenen una llengua reduïda al seu àmbit territorial però poden combinar-la amb una d'internacional ens ajudarà a treure fantasmes de sobre i sensació de ser un cas isolat.

Per exemple Holanda, Suècia o Noruega tenen una obligatorietat de coneixement de la llengua pròpia i d'accés a documentació oficial molt més exigent que qualsevol llei de normalització

de la Generalitat. A canvi, poden permetre's el luxe de mantenir la versió original al cinema i a la televisió.

En aquest cas també hem de madurar si la nostra llengua de comunicació exterior volem que sigui l'espanyola o l'anglesa (o les dues amb l'esforç que cal).

Pel que fa al marc ètic, hem de ser capaços de poder argumentar diferents punts de vista sense estigmatitzar, per poder obtenir un debat prou enriquidor i que ens resulti amb el millor consens social possible.

El Parlament i les seves comissions obertes a l'opinió pública són el marc idoni per poder fer aquests debats sectorials. Aquells que volem ser responsables del nostre compromís social hem de poder trobar en els mitjans de comunicació aquest debat obert.

El pitjor que ens pot passar com a país és perdre el nostre fet diferencial que ens dóna la personalitat i ens ajuda a integrar el nouvingut. Sense un sòlid coneixement de qui som i perquè serà difícil integrar algú en el concepte "català".

Correm el risc de fer de Catalunya una "mini-Espanya" i això seria la nostra fi com a poble.